

Η Έπαυλη Μπίλτμορ

Η εντυπωσιακή Έπαυλη Μπίλτμορ (Biltmore Estate) χτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα από τον Τζορτζ Βάντερμπιλτ, απόγονο μιας από τις διασημότερες και πλουσιότερες οικογένειες των Ηνωμένων Πολιτειών, στα βουνά του Άσβιλ στη Βόρεια Καρολίνα. Ολόκληρη η περιοχή γύρω από την Έπαυλη είναι ένας τόπος μαγικός με πανύψηλες οροσειρές, ανεξερεύνητες σπηλιές και μοναδικής ομορφιάς εντυπωσιακούς καταρράκτες. Με περισσότερα από 250 δωμάτια και συνολική έκταση 16.000 τετραγωνικά μέτρα, η Έπαυλη Μπίλτμορ με την εντυπωσιακή αρχιτεκτονική της μπορεί να χαρακτηριστεί ως το Downton Abbey της αμερικανικής ηπείρου.

Η Σεραφίνα και ο Μαύρος Μανδύας διαδραματίζεται στους σκοτεινούς διαδρόμους του απέραντου υπογείου της Έπαυλης, στα μοναδικής ομορφιάς δωμάτια, τις εντυπωσιακές ανακτορικές αίθουσες των επάνω ορόφων και στους υπέροχους κήπους και τις εξοχές που περιβάλλουν το επιβλητικό κτίσμα. Παράλληλα με τις περιπέτειες και το έντονο μυστήριο που περιβάλλει τη Σεραφίνα, ο συγγραφέας αποτυπώνει τις εκλεπτυσμένες συνήθειες της αστικής τάξης του 19ου αιώνα και τον ξεχωριστό ειδυλλιακό τρόπο ζωής των αστών που κατοικούσαν μόνιμα στις αμερικανικές εξοχές.

Έπαυλη Μπίλτμορ
Άσβιλ, Βόρεια Καρολίνα
1899

Η Σεραφίνα άνοιξε τα μάτια της και επιθεώρησε με το βλέμμα της το σκοτεινό εργαστήριο, ψάχνοντας για τυχόν αρουραίους, ανόητους αρκετά ώστε να τολμήσουν να εισβάλουν στον χώρο της ενώ εκείνη κοιμόταν. Ήξερε πως παραμόνευαν εκεί έξω, λίγο πιο πέρα από εκεί που μπορούσε η ίδια να δει τις νύχτες. Ήξερε πως σέρνονταν ανάμεσα στις σκιές και τις χαραμάδες του απέραντου υπογείου, έτοιμοι να αρπάξουν ό,τι μπορούσαν από τις κουζίνες και τα κελάρια του επιβλητικού σπιτιού. Αν και είχε ξοδέψει το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας χουζουρεύοντας στα αγαπημένα της απόμερα σημεία, μόνο εδώ, κουλουριασμένη στο παλιό στρώμα, πίσω από τον σκουριασμένο καυστήρα, ήταν που ένιωθε πραγματικά ασφαλής. Αμέτρητα σφυριά, μεταλλικά κλειδιά και γρανά-

ζια κρέμονταν βαριά από τα πελώρια ξύλινα δοκάρια της οροφής, ενώ η γνώριμη μυρωδιά από λάδι μηχανής πλημμύριζε τον αέρα. Ένωσε το σκοτάδι που έπεφτε και σκέφτηκε πως αυτή θα ήταν μια νύχτα ιδανική για κυνήγι.

Ο μπαμπάς της, ο οποίος χρόνια πριν είχε εργαστεί στην κατασκευή της Έπαυλης Μπίλτμορ και ζούσε από τότε μόλιμα στο υπόγειο, χωρίς να το γνωρίζουν οι ιδιοκτήτες της, κοιμόταν τώρα βαθιά στο πρόχειρο ράντζο που είχε τοποθετήσει κρυφά πίσω από τα ράφια εφοδιασμού. Δίπλα του η χόβολη σιγόκαιγε φωτίζοντας αχνά το παλιό μεταλλικό βαρέλι πάνω στο οποίο είχε μαγειρέψει λίγες ώρες πριν το λιτό τους δείπνο, κοτόπουλο με πουρέ καλαμποκιού. Είχαν φάει καθισμένοι δίπλα δίπλα, στριμωχτά, κοντά στο βαρέλι για ζεστασιά και, όπως συνήθως, η Σεραφίνα έφαγε το κοτόπουλο αλλά άφησε τον πουρέ.

«Φάε το φαγητό σου», μουρμούρισε ο μπαμπάς της.

«Το έφαγα», του απάντησε ακουμπώντας κάτω το μισογεμάτο τοίγκινο πιάτο της.

«Όλο το φαγητό σου», είπε εκείνος σπρώχνοντας το πιάτο ξανά προς το μέρος της, «αλλιώς θα μοιάξεις πάντα με σαμιαμίδι».

Την παρομοίαζε με μικροσκοπικό σαμιαμίδι όταν ήθελε να την κάνει να θυμώσει, πιστεύοντας πως έτσι θα την έπειθε να καταπιεί με το ζόρι τον άθλιο πουρέ τον οποίο σιχαινόταν.

«Δεν πρόκειται να φάω τον πουρέ, μπαμπά», είπε εκείνη χαμογελώντας ελαφρά, «όσες φορές κι αν τον βάλεις μπροστά μου».

«Μα είναι απλώς λιωμένο καλαμπόκι, κορίτσι», είπε εκείνος σκαλίζοντας λίγο τη φωτιά με τη μασιά, προσπαθώντας

να τακτοποιήσει τα κούτσουρα όπως ακριβώς τα ήθελε. «Σε όλους αρέσει το καλαμπόκι, εκτός από εσένα».

«Ξέρεις πως δεν μπορώ να χωνέψω τίποτα πράσινο ή κίτρινο και κυρίως τόσο αηδιαστικό όσο αυτό, μπαμπά. Σταμάτα, λοιπόν, να μου φωνάζεις».

«Αν σου φώναζα στ' αλήθεια, θα το είχες καταλάβει», απάντησε εκείνος συνεχίζοντας να σκαλίζει τη φωτιά.

Λίγο μετά, το θέμα του πουρέ ξεχάστηκε και άρχισαν να μιλούν για κάτι άλλο.

Το δείπνο με τον μπαμπά της την έκανε πάντα να χαμογελάει. Δεν μπορούσε να φανταστεί πολλά άλλα πράγματα στον κόσμο –εκτός ίσως από το να χουζουρεύει πλάι σε ένα από τα μικρά, ηλιόλουστα παράθυρα του υπογείου– που την έκαναν τόσο ευτυχισμένη όσο αυτές οι βραδινές κουβέντες με τον μπαμπά της.

Προσέχοντας να μην τον ξυπνήσει, σηκώθηκε αθόρυβα από το κρεβάτι της, περπάτησε στις μύτες των ποδιών της επάνω στο σκληρό πέτρινο δάπεδο και γλίστρησε κρυφά στον δαιδαλώδη διάδρομο. Ενώ έτριβε ακόμη τα μάτια της και τετωνόταν από τον ύπνο, ένιωθε ήδη ενθουσιασμένη. Ξεσηκωνόταν και μόνο με τη σκέψη ότι ξεκινούσε μια καινούρια νύχτα. Ένωσε τους μυς και τις αισθήσεις της να ζωντανεύουν, σαν κουκουβάγια που φούσκωνε τα φτερά της και τέντωνε τα νύχια της πριν ξεκινήσει το κυνήγι της μέσα στη νύχτα.

Κινήθηκε αθόρυβα στο σκοτάδι, πέρασε τα πλυσταριά, τα κελάρια και τις κουζίνες. Το απέραντο υπόγειο που έσφυζε από ζωή κατά τη διάρκεια της ημέρας ήταν τώρα άδειο και σκοτεινό, όπως ακριβώς της άρεσε. Οι Βάντερμπιλτ και οι πολυάριθμοι καλεσμένοι τους κοιμόνταν στον δεύτερο και τον

τρίτο όροφο, εδώ όμως όλα ήταν ήσυχια. Λάτρευε να τριγυρίζει στους ατέλειωτους διαδρόμους και στα σκοτεινά δωμάτια με τις προμήθειες, και γνώριζε καλύτερα από κάθε άλλον όλες τις απόμερες γωνιές, τα κρυφά περάσματα και τις σκοτεινές χαραμάδες. Το υπόγειο τις νύχτες ήταν δικό της πεδίο δράσης, και μόνο δικό της.

Άκουσε ένα αγνό σύρσιμο ακριβώς μπροστά της. Η συναρπαστική νύχτα είχε ξεκινήσει.

Σταμάτησε και άκουσε προσεκτικά.

Λίγο πιο κάτω, ο ήχος από τις μικροσκοπικές πατούσες επάνω στο γυμνό κρύο δάπεδο ήταν καθαρός.

Κινήθηκε αργά κατά μήκος του τοίχου.

Μόλις ο ήχος σταμάτησε, σταμάτησε κι αυτή. Όταν ξεκίνησε ξανά, προχώρησε κι αυτή λίγο ακόμη. Ήταν ένα κόλπο που είχε μάθει στο εαυτό της από τότε που ήταν επτά – να κινείται όταν κινούνταν, να μένει ακίνητη όταν έμεναν ακίνητοι κι αυτοί.

Τώρα μπορούσε να ακούσει καθαρά τις ανάσες τους, τα νύχια τους που έξυναν την πέτρα και το χαρακτηριστικό σύρσιμο από τις ουρές τους. Αμέσως μετά ένωσε το γνώριμο ρίγος στα δάχτυλά της και το σφίξιμο στα πόδια της.

Γλίστρησε μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα της αποθήκης και τους είδε στο σκοτάδι: δύο πελώριοι αρουραίοι με λιγδιασμένη καφετιά γούνα που είχαν τρυπώσει από τους σωλήνες της αποχέτευσης. Οι εισβολείς ήταν προφανώς νέοι επισκέπτες. Κυνηγούσαν βλακωδώς βρομερές κατσαρίδες ενώ θα μπορούσαν να καταβροχθίζουν τη θεσπέσια κρέμα που σκέπαζε τα φρεσκοψημένα γλυκά στο βάθος του διαδρόμου.

Εντελώς αθόρυβα, σαν σκιά, άρχισε να βαδίζει αργά προς

το μέρος τους. Κάρφωσε τα μάτια της επάνω τους και αφουγκράστηκε κάθε τους ήχο. Μύρισε ακόμη και την μπόχα από τους σιχαμερούς υπονόμους που πότιζε τη γούνα τους. Εκείνοι συνέχισαν τα βρομερά τους παιχνίδια, εντελώς ανυποψίαστοι για την παρουσία της.

Σταμάτησε λίγα βήματα πίσω τους, κρυμμένη στο σκοτάδι μιας πελώριας σκιάς, έτοιμη να ορμήξει. Αυτή ήταν η στιγμή που αγαπούσε περισσότερο, η στιγμή ακριβώς πριν το χτύπημα. Μετακίνησε λίγο το σώμα της μπρος πίσω, ρυθμίζοντας τη γωνία της επίθεσης. Και χύμηξε. Με μια μόνο αποφασιστική κίνηση άρπαξε με τα χέρια της τους ανυποψίαστους αρουραίους, που αμέσως άρχισαν να στριγκλίζουν και να σφαδιάζουν.

«Σας τσάκωσα, βρομερά παράσιτα!» είπε μέσα από τα δόντια της.

Ο μικρότερος χτυπιόταν τρομαγμένος, προσπαθώντας απεγνωσμένα να ξεφύγει, ο μεγαλύτερος όμως γύρισε απότομα και τη δάγκωσε στο χέρι.

«Δεν θέλω τέτοια!» γρύλισε εκείνη, σφίγγοντας δυνατά τον λαιμό του με τα δάχτυλά της.

Οι αρουραίοι πάλευαν μανιασμένα, όμως εκείνη τους κρατούσε καλά και δεν σκόπευε να τους αφήσει. Δεν ήταν εύκολο, αλλά ήταν κάτι που είχε μάθει καλά από πολύ μικρή – πως όταν τους έπιανες, έπρεπε να τους κρατάς και να τους σφίγγεις πολύ δυνατά, ό,τι κι αν γινόταν, ακόμη κι αν σε γρατζούνιζαν με τα μικρά κοφτερά τους νύχια ή τύλιγαν τις φολιδωτές ουρές τους γύρω από το χέρι σου, σαν αηδιαστικά φίδια.

Τελικά, μετά από λίγα δευτερόλεπτα άγριας πάλης, εξαντλημένοι, κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να της ξεφύγουν.

Έμειναν ακίνητοι και την κοίταξαν καχύποπτα με τα γυάλινα, στρογγυλά μαύρα μάτια τους. Οι αποκρουστικές μύτες και τα φρικτά μακριά μουστάκια τους πάλλονταν από φόβο. Αυτός που τη δάγκωσε τύλιξε τη μακριά ουρά του δύο φορές γύρω από τον καρπό της, αναζητώντας νέο πλεονέκτημα δράσης.

«Μην τολμήσεις», τον προειδοποίησε. Αιμορραγώντας ακόμη από το δάγκωμα, δεν είχε διάθεση για τα βρομερά του κόλπα. Την είχαν δαγκώσει κι άλλες φορές, όμως ποτέ δεν της ήταν και ιδιαίτερα ευχάριστο.

Κουβαλώντας τα αποκρουστικά τέρατα στις σφιχτές γροθιές της, προχώρησε στον διάδρομο. Ένωθε καλά που είχε πιάσει ήδη δύο αρουραίους πριν τα μεσάνυχτα, και οι συγκεκριμένοι έμοιαζαν πραγματικά μοχθηροί, το είδος εκείνο που θα ξέσκιζε με τα νύχια του ένα τσουβάλι για να τρυπήσει στους σπόρους, ή που θα πέταγε κάτω τα αυγά από το ράφι ώστε να τα γλείψει μετά από το δάπεδο.

Σκαρφάλωσε τα μεγάλα πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην έξοδο και περπάτησε στο φως του φεγγαριού, ως την άκρη του δάσους. Εκεί εκσφενδόνισε τους αρουραίους μέσα στα δέντρα. «Δρόμο, και μην τολμήσετε να ξαναγυρίσετε!» τους φώναξε. «Την επόμενη φορά δεν θα είμαι τόσο καλή!»

Οι αρουραίοι κατακύλησαν με φόρα μέσα στα χώματα και όταν επιτέλους σταμάτησαν, συνέχισαν να τρέμουν περιμένοντας το τελειωτικό χτύπημα. Όταν κατάλαβαν ότι αυτό δεν ερχόταν, γύρισαν και την κοίταξαν έκπληκτοι.

«Πάρτε δρόμο πριν αλλάξω γνώμη», είπε.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση εξαφανίστηκαν μέσα στους θάμνους.

Για ένα διάστημα, οι αρουραίοι που έπιανε δεν ήταν τόσο

τυχεροί. Ήταν τότε που άφηνε τα πτώματά τους δίπλα στο κρεβάτι του μπαμπά της για να του δείξει τα κατορθώματά της κατά τη διάρκεια της νύχτας – αυτό όμως ήταν πολύ παλιά.

Από τότε που ήταν πολύ μικρή παρατηρούσε τους ανθρώπους που δούλευαν στο υπόγειο κι έτσι ήξερε πως καθένας είχε συγκεκριμένη δουλειά. Η δουλειά του πατέρα της ήταν να επισκευάζει τους ανελκυστήρες, τα αναβατόρια τροφίμων, τους μηχανισμούς των παραθύρων, το σύστημα θέρμανσης και γενικά όλες τις μηχανοκίνητες συσκευές που υπήρχαν στην πελώρια έπαυλη των διακοσίων πενήντα δωματίων. Φρόντιζε ακόμη ώστε το εκκλησιαστικό μουσικό όργανο στη Μεγάλη Αίθουσα Χορού να λειτουργεί σωστά για τους μεγαλοπρεπείς χορούς των Βάντερμπιλτ. Εκτός από τον μπαμπά της, υπήρχαν ακόμη μάγειρες, τραπεζοκόμοι, εργάτες που διατηρούσαν τις φωτιές ζωηρές, καθαριστές για τις καμινάδες, πλύστρες, ζαχαροπλάστες, καμαριέρες, μπάτλερ κι αμέτρητοι άλλοι.

Όταν έκλεισε τα δέκα, τον ρώτησε: «Μπαμπά, έχω κι εγώ δουλειά όπως όλοι;»

«Φυσικά και έχεις», της απάντησε, εκείνη όμως είχε καταλάβει πως αυτό δεν ήταν αλήθεια – δεν ήθελε απλώς να την πληγώσει.

«Και ποια είναι αυτή; Ποια είναι η δική μου δουλειά;» επέμεινε.

«Η αλήθεια είναι πως πρόκειται για μία πολύ σημαντική δουλειά που κανείς άλλος δεν μπορεί να κάνει τόσο καλά όσο εσύ, Σέρα».

«Πες μου, μπαμπά. Ποια είναι;»

«Είσαι η Α.Κ.Α. της Έπαυλης Μπίλτμορ».

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ενθουσιασμένη.

«Είσαι η Αρχηγός Κυνηγός Αρουραίων», απάντησε εκείνος.

Αν και ήξερε πως ο τίτλος ήταν δική του εφεύρεση, ωστόσο χαράχτηκε αμέσως στο μυαλό της. Θυμόταν ακόμη και τώρα, δύο χρόνια μετά, το χαμόγελο υπερηφάνειας που φώτισε το πρόσωπό της όταν της τον ανακοίνωσε. Δεν χόρταινε να ακούει τις λέξεις. Όλοι γνώριζαν πως τα τρωκτικά ήταν σοβαρό πρόβλημα σε ένα μέρος όπως το Μπίλτμορ, με τις τόσες αποθήκες, τα ράφια, τους αχυρώνες και τις αμέτρητες βιβλιοθήκες. Και ήταν επίσης αλήθεια πως είχε επιδείξει ένα πηγαίο ταλέντο στην καταδίωξη αυτών των πανούργων αποβρασμάτων της φύσης που έκλεβαν φαγητό, τα έκαναν όλα άνω κάτω, μετέφεραν ασθένειες και κατάφερναν πάντα να ξεφεύγουν από τις πρόχειρες παγίδες και τα δηλητήρια που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι. Τα ποντίκια, άτολμα και επιρρεπή σε θανάσιμα λάθη σε κρίσιμες στιγμές, ήταν εύκολοι στόχοι. Αντίθετα, οι αρουραίοι ήταν αυτοί που κατάτρεχαν τις σκέψεις της κάθε βράδυ και αυτοί που την έκαναν να ακονίζει τις μοναδικές της ικανότητες. Ήταν πια δώδεκα χρονών και είχε τίτλο: Σεραφίνα, η Α.Κ.Α.

Ωστόσο, όσο κοίταζε τους δύο αρουραίους να χάνονται μέσα στο δάσος ένιωσε κάτι παράξενο αλλά πολύ δυνατό. Ήθελε να τους ακολουθήσει. Ήθελε να τρυπώσει κι αυτή κάτω από τα φύλλα και τα πυκνά κλαδιά και να εξερευνήσει τους βράχους και τις κοιλάδες και τα ρυάκια. Όμως ο μπαμπάς της της το είχε απαγορεύσει.

«Μην μπεις ποτέ στο δάσος», της είχε πει πολλές φορές. «Υπάρχουν σκοτεινές δυνάμεις εκεί που κανείς δεν τις καταλαβαίνει, συμβαίνουν πράγματα που είναι αφύσικα και μοχθηρά, και μπορεί να σου συμβεί μεγάλο κακό».

Στάθηκε στην άκρη του δάσους και κοίταξε όσο πιο μακριά μπορούσε μέσα στα δέντρα. Για χρόνια, άκουγε ιστορίες για ανθρώπους που είχαν χαθεί στο δάσος και δεν γύρισαν ποτέ. Αναρωτήθηκε τι είδους κίνδυνοι παραμόνευαν εκεί. Μαύρη μαγεία, δαίμονες ή αποτρόπαια τέρατα; Τι ήταν αυτό που φοβόταν τόσο πολύ ο μπαμπάς της;

Μπορεί να μάλωνε μαζί του για διάφορα ασήμαντα πράγματα –όπως το ότι αρνιόταν να φάει τον πουρέ της, ότι την ημέρα κοιμόταν και τη νύχτα κυνηγούσε, ότι κατασκόπευε τους Βάντερμπιλτ και τους καλεσμένους τους– ποτέ όμως για το δάσος. Ήξερε πως όταν μιλούσε γι' αυτό ήταν τόσο σοβαρός, που δεν είχε νόημα να του φέρει αντίρρηση. Και είχε καταλάβει πως μερικές φορές, ακόμη κι αν διαφωνείς, πρέπει να σωπαίνεις και να κάνεις αυτό που σου λένε, γιατί υποψιάζεσαι πως αυτός είναι ένας καλός τρόπος για να μην έχεις μπελάδες.

Νιώθοντας παράξενα μόνη, γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε ξανά προς την έπαυλη. Το φεγγάρι είχε προβάλει πίσω από τις ψηλές απότομες στέγες του σπιτιού, αντανακλώντας το φως του επάνω στον γυάλινο θόλο που στέγαζε τον εσωτερικό Χειμωνιάτικο Κήπο. Τα αστέρια έλαμπαν πάνω από τα βουνά. Ο φροντισμένος κήπος άστραφτε στο λαμπερό φως της νύχτας, και η Σεραφίνα μπορούσε να δει πολύ καθαρά όλα τα πλάσματα που ζούσαν εκεί. Τα βατράχια, τα σαλιγκάρια, το μοναχικό κοτσούφι που πάνω σε μια μανόλια τραγουδούσε τις νυχτερινές μελωδίες του. Μπορούσε να ακούσει ακόμη και τη σιγανή ανάσα από τα μωρά σπουργίτια που κοιμούνταν στριμωγμένα στη μικροσκοπική φωλιά τους, που ήταν κρυμμένη επάνω στην πανύψηλη πασχαλιά.

Φούσκωνε από υπερηφάνεια όταν σκεφτόταν πως ο μπα-

μπάς της είχε βοηθήσει για να φτιαχτούν όλα αυτά. Ήταν ένας από τους εκατοντάδες τεχνίτες, ξυλουργούς και πολλούς άλλους εργάτες που χρόνια πριν είχαν φτάσει στο Άσβιλ από τις γύρω ορεινές περιοχές για να εργαστούν στην κατασκευή της Έπαυλης Μπίλτμορ. Και παρέμεινε στο αρχοντικό σαν συντηρητής του μηχανικού εξοπλισμού. Όμως τα βράδια, ενώ όλοι οι άλλοι εργαζόμενοι στο υπόγειο επέστρεφαν στα σπίτια και τις οικογένειές τους, αυτός και η Σεραφίνα κρύβονταν ανάμεσα στους καυτούς αγωγούς και τα κρύα μεταλλικά εργαλεία του εργαστηρίου, σαν λαθρεπιβάτες στο μηχανοστάσιο ενός πελώριου πλοίου. Η αλήθεια ήταν πως δεν είχαν κάπου άλλου να πάνε, ούτε σπίτι ούτε οικογένεια. Κάθε φορά που ρωτούσε για τη μητέρα της, ο πατέρας της αρνιόταν να της μιλήσει γι' αυτήν. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της δεν υπήρχε κανένας άλλος εκτός από αυτήν και τον μπαμπά της. Και το υπόγειο ήταν πάντα το σπίτι τους.

«Γιατί δεν μένουμε στα διαμερίσματα του προσωπικού ή στην πόλη όπως όλοι οι άλλοι εργαζόμενοι εδώ, μπαμπά;» τον είχε ρωτήσει πολλές φορές.

«Μην ασχολείσαι με αυτά», της απαντούσε βλοσυρά.

Με τα χρόνια ο μπαμπάς της της είχε μάθει να διαβάζει και να γράφει αρκετά καλά. Της είχε διηγηθεί πολλές ιστορίες για τον κόσμο, όμως ποτέ δεν ήταν πολύ πρόθυμος να μιλήσει γι' αυτά που εκείνη ήθελε να μάθει, όπως για το τι είχε στην καρδιά του, και τι είχε συμβεί στη μητέρα της, και γιατί δεν είχε αδέρφια, και γιατί δεν είχαν καθόλου φίλους. Μερικές φορές ευχόταν να μπορέσει να μπει στο μυαλό του και να τον ταρακουνήσει για να δει τι θα συμβεί. Όμως δεν ήταν εύκολο. Εκείνος δούλευε όλη τη μέρα, κοιμόταν όλη τη νύχτα, ετοιμα-

ζε το φαγητό τους το βράδυ, της έλεγε ιστορίες και φρόντιζε να ζουν καλά, οι δυο τους. Και ίσως τελικά δεν ήθελε να τον ταρακουνήσει, δεν ήθελε να τον πιέσει για απαντήσεις που εκείνος δεν ήθελε να δώσει.

Τη νύχτα, όταν όλοι πήγαιναν για ύπνο, εκείνη ανέβαινε κρυφά επάνω και διάλεγε βιβλία που τα διάβαζε στο φως του φεγγαριού. Είχε κρυφακούσει τον μπάτλερ να καυχείται σε κάποιον καλεσμένο, συγγραφέα στο επάγγελμα, πως ο κύριος Βάντερμπιλτ είχε στη συλλογή του είκοσι δύο χιλιάδες βιβλία και ότι μόνο τα μισά από αυτά χωρούσαν στην Αίθουσα με τις Βιβλιοθήκες. Τα υπόλοιπα, στοιβαγμένα σε τραπέζια και ράφια, διάσπαρτα σε ολόκληρο το σπίτι, φάνταζαν στα μάτια της σαν ώριμα φρούτα, φοβερά προκλητικά για να τους αντισταθεί. Άλλωστε κανείς δεν φαινόταν να προσέχει αν ένα βιβλίο έλειπε για λίγες μέρες από τη θέση του.

Είχε διαβάσει για τις μεγάλες μάχες ανάμεσα στις πολιτείες, καθώς και για τις πελώριες ατμοκίνητες μηχανές που μετέφεραν ορμητικά τα πλήθη των ανθρώπων από το ένα μέρος στο άλλο. Ήθελε πολύ να τρυπώσει κρυφά στο νεκροταφείο τη νύχτα μαζί με τον Τομ Σόγιερ και τον Χακλμπέρι Φιν και να ναυαγήσει παρέα με την Οικογένεια των Ελβετών Ρόμπινσον. Άλλες φορές ονειρευόταν πως ήταν μία από τις τέσσερις αδελφές στις *Μικρές κυρίες* που ζούσαν μαζί με την αξιαγάπητη, τρυφερή μητέρα τους. Άλλες πάλι νύχτες φανταζόταν πως συναντούσε τα φαντάσματα του Σλίπι Χόλοου ή πως άκουγε το μαύρο κοράκι του Έντγκαρ Άλαν Πόε να φτερουγίζει. Ήθελε πολύ να διηγηθεί στον πατέρα της όλα όσα διάβαζε, και συχνά έπλαθε ιστορίες γεμάτες από φανταστικούς φίλους, παράξενες οικογένειες και φαντάσματα της νύχτας, όμως εκεί-

νος δεν ενδιαφερόταν να τις ακούσει. Όλα αυτά ήταν πολύ αδιάφορα για έναν τόσο πρακτικό άνθρωπο όπως ο πατέρας της, που καταπιανόταν όλη μέρα με βίδες και μηχανές.

Όλο και πιο συχνά αναρωτιόταν πώς θα ήταν να έχει έναν μυστικό φίλο, κρυφά από τον μπαμπά της, κάποιον που θα μπορούσε να του μιλάει για διάφορα πράγματα. Όμως ήξερε πως δεν υπήρχε περίπτωση να συναντήσει και πολλά παιδιά της ηλικίας της στήνοντας ενέδρες στο υπόγειο μέσα στα πιο βαθιά μεσάνυχτα.

Εκτός από κάποιους λαντζέρηδες και βοηθούς προσωπικού που φεύγοντας το βράδυ για το σπίτι τους μπορεί να την είχαν αντιληφθεί φευγαλέα να πετάγεται από δω και από κει σαν σαΐτα, κανείς από το προσωπικό των επάνω ορόφων δεν γνώριζε για εκείνη. Και ασφαλώς, ο κύριος και η κυρία Βάντερμπιλτ δεν είχαν ιδέα για την ύπαρξή της.

«Οι Βάντερμπιλτ είναι καλοί άνθρωποι, Σέρα», της είχε πει ο μπαμπάς της, «αλλά δεν είναι σαν κι εμάς. Όταν έρχονται προς τα εδώ, θα εξαφανίζεσαι. Δεν θα αφήσεις ποτέ κανέναν να σε δει καλά. Και ό,τι κι αν γίνει, δεν θα πεις σε κανέναν πώς σε λένε ή ποια είσαι. Κατάλαβες;»

Η Σεραφίνα κατάλαβε. Κατάλαβε πολύ καλά. Μπορούσε να καταλάβει ακόμη και πότε ένα ποντίκι άλλαζε γνώμη. Αυτό που δεν είχε καταλάβει ακριβώς ήταν ο λόγος που αυτή και ο πατέρας της ζούσαν διαφορετικά από τους άλλους. Δεν ήξερε γιατί την κρατούσε κρυμμένη, μακριά από τον κόσμο, και γιατί φαινόταν να ντρέπεται για εκείνη. Για ένα όμως ήταν σίγουρη: τον αγαπούσε με όλη της τη δύναμη, και το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να τον βάλει σε μπελάδες.

Έτσι, είχε γίνει ειδική στο να κινείται απαρατήρητη, όχι

μόνο για να παγιδεύει αρουραίους αλλά και για να αποφεύγει τους ανθρώπους. Όταν ένωθε πολύ γενναία ή φοβερά μόνη, πεταγόταν σαν αιλουροειδές στους επάνω ορόφους και χανόταν ανάμεσα στο καλοντυμένο πλήθος. Παραμόνευε, ξεγλιστρούσε και κρυβόταν. Ήταν μικροκαμωμένη για την ηλικία της και περπατούσε σαν γάτα. Το σκοτάδι και οι σκιές ήταν οι καλύτεροι φίλοι της. Παρατηρούσε κρυμμένη τους καλεσμένους των Βάντερμπιλτ που έφταναν στην έπαυλη μέσα σε υπέροχες άμαξες. Κανείς δεν την είχε δει ποτέ να κρύβεται κάτω από τα κρεβάτια ή πίσω από τις βαριές πόρτες. Κανείς ποτέ δεν την είχε προσέξει που κρυβόταν στο πίσω μέρος της γκαρνταρόμπας, εκεί όπου φύλαγαν τα πανωφόρια. Όταν οι κυρίες και οι κύριοι έκαναν τον περίπατό τους στους κήπους της έπαυλης, εκείνη γλιστρούσε δίπλα τους σαν σκιά και, χωρίς να την καταλάβουν, άκουγε όλα όσα έλεγαν. Δεν χόρταινε να τρέχει στον κήπο μαζί με τα κορίτσια με τα γαλάζια και κίτρινα φορέματα και τις πολύχρωμες κορδέλες που ανέμιζαν στα μαλλιά τους. Όταν τα παιδιά έπαιζαν κρυφτό, ποτέ δεν κατάλαβαν πως έπαιζε κι αυτή μαζί τους. Κάποιες φορές είχε δει ακόμη και τον κύριο και την κυρία Βάντερμπιλτ να περπατούν χέρι χέρι, όπως και τον δωδεκάχρονο ανιψιό τους να ιππεύει το άλογό του στο κτήμα παρέα με τον πανύψηλο σκύλο του, με το μαύρο γυαλιστερό τρίχωμα, που έτρεχε δίπλα τους.

Είχε κατασκοπεύσει τους πάντες, χωρίς να την καταλάβει ποτέ κανείς, ούτε καν ο σκύλος. Τελευταία αναρωτιόταν τι θα γινόταν, αν κάποιος πράγματι την έβλεπε. Αν την αντιλαμβάνονταν το αγόρι; Τι θα έκανε; Αν την κυνηγούσε ο σκύλος; Θα προλάβαινε να σκαρφαλώσει σε κάποιο δέντρο; Συχνά φανταζόταν τι θα έλεγε, αν συναντούσε την κυρία Βάντερμπιλτ.